

Повѣхѣа нашта младаина,
Маджѣймы въ мрачнѣ тѣмнинѣ,
Какѣ при угасбаніе кандило.

Въ надеждѣ сми, простри рѣцѣ,
Окей ны съ свѣтелѣ дарѣ небесный,
Развѣйковы-то-то сѣрдце,
Дѣшевны силы и тѣлесны;
Заспалый нашѣ умѣ разбѣди,
Въ пѣть еликоновѣ поведи;
Надѣ насѣ денница да изгрѣе
Подѣ облачнѣ-тѣ тѣмнотѣ,
Да видѣ-жтѣ сички посвѣта
Чѣ екалгарскій народѣ живѣе.

Вси просвѣтени племена
На самѣ тихѣ поглядѣ ако мѣтнѣжтѣ,
Презѣ нашѣ старѣ планинѣ,
Зари въ очѣ-тѣ имѣ да свѣтнѣжтѣ;
Да смѣсѣтѣ свой а хвалный гласѣ,
Да выкнѣжтѣ сички ведно съ насѣ:
Живѣй Оѣлтанѣ Аѣдѣла Межидѣ;
На царство-то си за хвалѣ,
За честѣ на сичкѣ-тѣ земѣ-ж,
Великаго Махмѣда Оыне!

*

*

*

Оѣ такѣизы дарѣм гиздаѣм
Дойди ны гостѣ, годинѣ нова!
Да тѣ посрѣѣшнемѣ глоглаѣм.
Вѣи столицѣ-тѣ ти готова.